

İXLASLI BƏNDƏ

**Şəhid Muhəmməd İbrahim
Himmətdən xatirələr**

Kitabın adı:.....İxlasla bəndə
Tərtib edən:.....Ə. Dehqan
Tərcümə edən:.....Z. Hüseynzadə
Çap tarixi:.....2023
Çap növbəsi:.....Birinci
Tiraj:.....1000

«Издательство Полипресс»
Тверь, Комсомольский проспект, дом 19.
Тел.: (4822) 58-19-78, 500-250,

ISBN 54-48-024519-52

Şəhid anası

1954-cü ilin payız fəslı idi. Yoldaşım və yaxınlarımız ilə imam Hüseynin (ə) ziyarətinə getməyi niyyət etdik və Kərbəlaya yola düşdük. O zamanlar İbrahimə hamilə idim. Çoxları bizi bu səfərdən yayındırmaq istəyirdi. Amma Allaha təvəkkül deyib şövq ilə ilə Əba Əbdillahun ziyarəti üçün Kərbəlaya yola düşdük.

Kermanşaha qədər avtobusla gəldik. Oradan Xosrəvi sərhədinə getdik. Torpaq tökülmüş yolda maşınla getmək çox çətin və yorucu idi. Səhərə gün sübh İraq sərhədinin əsgərləri hərəkət etmək üçün bizə icazə verdilər. Hava çox isti və yol maneələrlə dolu idi. Digər tərəfdən də maşının içinə dolan toz-torpaq yavaş-yavaş halımı dəyişirdi. Bütün günü

yolda idik. Nəhayət, qürubdan əvvəl Kərbəlaya çatdıq.

Gözlərim qaralır, halım tamamilə pisləşirdi. Əziyyətlə bizi bir həkimin yanına apardılar. Həkim müayinədən sonra dedi: "Uşaq tələf olub". Bir qədər dəva-dərman yazdıqdan sonra bildirdi ki, əgər uşaq bunlarla düşməsə mütləq yanına gedək əməliyyatla götürsün.

Həkimin sözləri daş kimi başıma çırpıldı. Çox narahat və qəlbisınıq olmuşdum. Yoldaşım Əli Əkbər hərəm ətrafında bir ev kirayə götürmüşdü. Mən 15 gün, sadəcə, evin bir küncündəki yataqda yatdım. Dilimə də heç bir dərman vurmadım. Ürəyim çox sıxılırdı. Əli Əkbərə dedim ki, hərəmə getmək istəyirəm. Amma o etiraz edib dedi: "Həlin münasib deyil, çoxlu istirahət et ki, tam sağlamlığına qovuşasan".

Hər nə qədər israr etsə də, faydası olmadı. Getdikcə hərəmin istəyi daha da artırdı və artıq evdə qalmağa təqətim yox idi.

Nəhayət, Əli Əkbər məni hərəmə apardı. Gecə yarısına qədər orada qaldıq. Sınmış qəlblə İmamı səslədim və ondan şəfa istədim. İmam Hüseynə (ə) dedim: "Ağacan, mən şəfamı səndən istəyirəm, həkimlə işim yoxdur. Mən sizin görüş və ziyarətiniz üçün bütün çətinlikləri gözə aldım. İndi də sizdən mənə nəzər etməyinizi xahiş edirəm".

Bir az yüngülləşdim və evə qayıtdıq. Yorulmuşdum, yuxum gəlirdi və yatdım. Yuxuda ərəb libası geyinmiş bir xanıma gördüm. Hər kəs kimi İmamı ziyarət edirdi. O ucaboylu xanım əlində olan körpə ilə mənə tərəf gəldi və uşağı mənə tapşırıb dedi: "Bu uşağı çadranın altında saxla və heç kəsə vermə. Götür və get".

Mən uşağı gizlətdim və gəldim. Həmin an yuxudan ayıldım. Məni ağlamaq tutmuşdu, sevincdən gözyaşlarına qərq olmuşdum. Yuxunu Əli Əkbərin anasına danışanda, "bu yuxu bir nişanədir" – dedi və əlavə etdi: "Arxayın olun, uşaq salamatdır, sadəcə niyyət edin ki, əgər uşaq oğlan olsa adını Məhəmməd İbrahim qoyasınız".

O gündən sonra daha ağrı-acım olmadı. Heç kəs buna inanmırdı. Yenidən həkimə getdik. Həkim müayinədən sonra təəccüblə dedi: "Mümkün deyil, burda mütləq bir möcüzə olub".

Biz ərəb dilini bilmirdik və həkimin dediklərini bizim üçün dostlardan biri tərcümə edirdi. Həkim soruşdu: "Siz hara gedib dərdinizə dərman tapdınız? Bu hansı təbibin işidir? Bu zamana qədər həm ana, həm də uşaq həyatda olmamalı idi. Ən azından uşaq dünyadan getməli idi. Siz nə etdiniz?"

Əli Əkbər dedi: "Biz əsil təbibin yanına getdik".

Həkim eşidəndə ki, İmam Hüseyn (ə) şəfaət edib, bütün yoxlanış və dərman pullarını qaytardı və

inkişaf üçün bəzi dərmanlar da yazaraq dedi:
"Özünüzdən muğayat olun..."

Uşağın sağlamlığından əmin olduqdan sonra Əli Əkbərdən istədim ki, Kərbəlada qalaq. Qarşıya çıxan bu məsələlərdən sonra buradan ayrılıb getmək çox çətin idi. Bir neçə dəfə icazə müddətini artırdıq və dörd ay sonra İrana qayıtdıq.

Bir yerdə qərar tutmurdu

(Şəhidin anası)

1955-ci il aprel ayının 2-də oğlumuz dünyaya gəldi. Özü də nə oğul! Düzdür ki, övladlar arasında fərq yoxdur, amma bu başqalarından fərqlənirdi. Güzəl, sakit, sevimli və hamısından mühüm olanı İmam Hüseyinin (ə) nəzər etdiyi bir oğlan. Gördüyüm yuxuya görə dünyaya gəldiyi zaman adını Məhəmməd İbrahim qoyduq...

İbrahimin əxlaqi xüsusiyyətlərindən nə desəm azdır. O uşaqlıqdan evdə eynilə Quran kimi idi. Sübhlər oyatmaq istəyərkən bir öpüşlə oyadırdım. Bəzi vaxtlar atası etiraz edirdi ki, daha öpməyim, İbrahim artıq böyük oğlandır.

Üç ay yay tətili zamanı küçəyə çıxıb uşaqlarla oturmur, "Vaxtımı niyə hədəf edirəm, mən usta yanında sənət öyrənmək istəyirəm" – deyirdi.

Deyirdik: "Axı bizə yaraşmaz sən gedib əl altında işləyəsən. Axı kimin yanında işləyəcəksən?"

Cavab verirdi: "Gedib bir meyvəsatının əli altında işləyəcəyəm".

Gedirdi və o qədər işləyirdi ki, gecə evə qayıdan zaman daha təqəti qalmırdı. Ona deyirdim: "Axı sənə kim deyib ki, özünü bu cür həlak edəsən?"

O isə belə cavab verirdi: "Həzrət Əli (ə) nə qədər zəhmət çəkirdi, quyu qazırdı, ağac əkirdi. Məgər biz bu dünyaya, sadəcə, yeyib-yatmaq üçün gəlmişik?!"

O uşağın aramlığı yox idi, mən evdə olmadığım zamanlarda süpürgəni götürüb evi süpürür, ya da kirli paltarları yuyurdu. Elə bir əxlaqı var idi ki, hər zaman hər kəs ondan razı qalırdı.

Əsgərlik, mətbəx və zabıt

(Şəhidin atası)

Həmişə deyirdi: "Bu iki il əsgərlik günləri ömrümün ən pis günləri oldu". Bunu təqva cəhətindən deyirdi.

Əsgərlik dövründə fərasətinə görə mətbəxdə müdir olmuşdu. Özü danışır: "Ramazan ayı idi, mən mətbəxdəkilərə dedim ki, əsgərlər üçün təxminən 300 nəfərlik imsak hazırlasınlar. Zabıtlərdən biri bu hadisədən xəbərdar oldu və səbh əmr etdi ki, bütün əsgərlər sıraya düzölsönlər. O, su gətirmişdi və əsgərləri məcbur edirdi ki, hər kəs bir-bir su içsin. O gün hər kəsin orucu batıl oldu və mən ömrümdə belə bir dinsizlik görməmişdim. Allaha dedim: "İlahi, biz Sənin üçün oruc tuturuqsa, bu dinsiz burda nə

danışır? İlahi, Özün onun bəlasını ver". Allah da onun bəlasını verdi...

Növbəti gün əmr etdim ki, mətbəxi hərtərəfli təmizləsinlər. Mətbəxin giriş hissəsi təmizləndikdən sonra getdim yağ gətirdim və mətbəxin girişinə tökdüm.

Bilirdim ki, həmin zabit imsaka yemək bişməsindən əmin olmaq üçün mütləq ora nəzarətə gələcək. Elə də oldu. Gəlib yeməyin bişmədiyini görüb rahat oldu, qayıdan zaman elə möhkəm sürüşdü ki, yıxıldı və ayağı sındı. Onu xəstəxanaya apardılar və biz ramazan ayı boyunca onun əlindən amanda qaldıq. Hər gecə əsgərlər üçün imsak hazırladıq və orucumuzu axıra kimi tuta bildik.

Atanızı yandırırıq

(Şəhidin atası)

Əsgərliyini bitirdikdən sonra universitetə imtahan verdi və Şəhrza şəhərində həkimliyə qəbul olundu. Əsgərlikdən öncə bədən tərbiyəsi müəllimliyini oxuduğu üçün universitet oxumaqla yanaşı ixtisası üzrə müəllimlik də edirdi. Yavaş-yavaş inqilabın genişlənməsi səbəbindən o da mübarizəyə qoşuldu. Hara gedirdisə, şahın əleyhinə danışdı. 4 ay sonra universiteti də tərk etdi.

Deyirdi: "Biz gərək elə işlər görək ki, şah məğlub olsun". İş elə bir yerə çatdı ki, o və dostları şahın heykəlini şəhərin mərkəzində aşırıb dağıtdılar. Şöbənin polisləri millətin ayağa qalxdığını görüb qorxudan qapıları bağlayıb bayıra çıxmədılar. Həmin gün onun əmri ilə xalq şöbəyə hücum edib

nəzarəti ələ keçirdi və polislərdən bir neçəsini əsir götürdü.

Bölmədən özləri ilə çoxlu sənədlər gətirmişdilər. Hətta İbrahimin edam fərmanına da onların içində gördük. Onların işləri o qədər səs-küyə səbəb oldu ki, dövlətin ordu generalı belə elan etdi: "Bunlar Şəhrza şəhərində elə bir cinayət törədiblər ki, etdikləri cinayətin böyüklüyünün həddi-hüdudu yoxdur..."

Həmin gün İbrahim mənlə üzbəüz oturmuşdu və generalın çıxışını izləyərək deyirdi: "Bu "cinayəti" ki, biz Şəhrzadə törətmişik, gəlib İsfahanda da törədərik və atanıza od vurarıq! Kişiliyiniz varsa, durun gəlin!..."

İnqilab qələbə çaldı

(Şəhidin atası)

Şahın heykəlinin endirildiyi günün sabahı İbrahimin dostlarından biri xəbər gətirdi ki, sabah şahın ordusu Şəhrza şəhərini mühasirəyə alacaq və kütləvi həbslər başlayacaq. İbrahim ona dedi: "Əgər qorxursansa get evə yat, bu məsələlərlə də işin olmasın".

Hər kim İbrahimin yanında idisə, onları bir yerə toplayıb dedi: "Gedin çay daşları toplayıb gətirin". Çoxlu çay daşı yığıldı. Sonra dedi: "Yollarda, küçələrdə durun və bu daşları da özünüzlə aparın. Evinizin qapısını da açıq qoyun ki, əsgərlər hücum etdikləri zaman evlərə girə biləsiniz və qapıları üzlərinə bağlayasınız". Hər kəs küçələri doldurdu. O günün sabahı ordu gəldi və əsgərlər Taliqani

meydanına toplaşdılar. Sonra isə hər yerdə qərargah qurdular

Camaatla əsgərlər arasında möhkəm qarşıdurma başladı. Camaat daşlarla əsgərlərin üstünə tökülüşdü. Daşlarla başlarına elə bir bəla gətirdilər ki, cavab olaraq əsgərlər atəş açırdılar. Əsgərlərdən üçü əsir alınmışdı. Çarəsiz əsgərlər yalvarırdılar ki, onları öldürməsinlər. Deyirdilər: "Əgər bura gəlməsəydik, bizi edam edəcəkdilər". Camaat onların silahlarını alıb özlərini də buraxdı. Artıq günorta saat 2-də əsgərlərdən əsər-əlamət qalmamışdı, hamısı getmişdilər. Bir müddət sonra isə İmam Rahil gəldi və inqilab qələbə çaldı.

Sona qədər varıq

(Məcid Hamidi – şəhidin dostu)

Nosud bölgəsinə Şeyxan adlı məntəqəni ələ keçirməli idik. Qış idi, 4-5 dəfə cəhd etdik, amma müvəffəq olmadıq. Gedirdik, uduzub geri qayıdırdıq. Ordunun vəsaitləri az idi. Hava da bir tərəfdən işimizi çətinə salırdı. Hamı yorğun idi və "Daha qabağa gedə bilmirik" – deyirdi. Hacı hər zamankı kimi həlim təbəssümlə söhbətinə başlayıb dedi: "Biz vəzifəmizə əməl etməyə məsuluq. İndi əgər bu yolda şəhid də olsaq, olmuşuq... Məgər siz fələstinli gənclərdən əskiksiniz ki, onlar 35 dəfə hücum etmiş və məğlubiyyətlərinə rəğmən yenidən əməliyyata başlamışdılar?!"

Bir neçə belə həyəcanlı misallar gətirdi və söhbətinin sonunda hər kəs dedi: "Sona qədər varıq!"

Bu yolla hacı ordunun əhval-ruhiyyəsini yüksəldirdi. Getdik və müvəffəq olduq. Fikrimizdə olan hədəfimizə də çatdı bildik...

Sonradan məlum olacaq

(Məcid Hamidi – şəhidin dostu)

Nudəşəni azad etdikdən sonra Himmətin işlərindən biri də o şəhərdə hərbi təlim tədris etmək idi. Şəhərin mərkəzində stadion düzəldib dedi: "Hər kim bəsic istəyirsə, bura gəlsin". Bir vəziyyət yaratmışdı ki, gəl görəsən... Güllələrin səsi bir an belə olsun, kəsilmirdi. Hər kəs etiraz etməyə başladı, amma Hacı onların cavabında deyirdi: "Səbir edin, hələ sonra məlum olacaq ki, mən nə etməkdəyəm". Şəhərdə olan hər kəs gəlib əlinə bir silah alıb onu səmaya və ya boş taxtaya boşaldırdı. Sanki hansısa problemlərini həll edirdilər. Əksəriyyət tibbi yoxlanışa gəlib silah atırdı. Artıq istirahətimiz də yox idi.

Hacıya dedik: "Sək-küy məsələsini qoyaq bir kənara bunlar gəlib beytül-malı yox edirlər. Sizin bu işinizin şəri baxımdan da müşkülü var".

Himmət dedi: "Mən bir şey bilirəm ki, siz onu bilmirsiniz".

Dedik: "Necə yəni? Bu sözlər nə mənə daşıyır?"

Dedi: "Bunlar hamısı silaha susayıblar. Bəlkə silaha görə özlərini satarlar, o tərəfə də keçərlər. Susuzluqları yatsın, özləri yorulub əl çəkəcəklər".

Bir ay keçməmişdi ki, şəhər sakitləşmişdi və hərdən bir güllə səsi eşidilirdi. Hacı Himmət uzaqgörənliyi və ayıqlığı sayəsində həqiqətən döyüşmək istəyənləri ortaya çıxarmışdı və döyüşdə bunun nəticəsini də gördük...

Tapdım onu

(Şəhidin atası)

Ona dedim: "Evlənmək istəmirsən?"

Dedi: "Niyə istəmirəm?"

Təəccüb etdik. Evlənməyi bu qədər asan qəbul edəcəyini düşünməmişdik.

Anası dedi: "Ana qurban, kimi istəyirsən? De, sənin üçün alım".

Dedi: "Mən elə bir xanım istəyirəm ki, mənimlə məşının arxasında belə yaşaya bilsin".

Anası dedi: "Bu nə deməkdir: Məşının arxası nədir?"

Dedi: "Bu o deməkdir ki, yəni mən qabaqda oturam, o da arxada yaşaya".

Anası dedi: "Ana qurban, axı hansı qız belə yaşamağı qəbul edər?"

Dedi: "Əgər evlənməyimi istəyirsinizsə, şərtim budur".

Əvvəl düşündük ki, yəqin yaşamaq üçün evi olmadığından belə deyir. Qardaşı ilə birlikdə onun üçün ev tikib dedik: "Biz sənin üçün bu şəhərdən qız alacağıq. Bu da evin. Sən hara getmək istəyirsənsə, get işlərini həll et".

Dedi: "Mən elə bir xanım istəyirəm ki, hara gedirəmsə-gedim, arxamca gəlsin".

Himmətin sözü bir kəlmə idi...

Bir müddət sonra Pavədən gəldi və dedi: "Axtardığım insanı tapdım. Ona dedim: "Bu qədər asan?"

Dedi: "Yox, o qədər də asan olmadı. Əvvəl məni biçarə etdi, sonra "hə" dedi.

Dedim: "Yəni səninlə məşin arxasında yaşamağı qəbul etdi?"

Güldü və dedi: "O biri dünyaya belə getsəm, arxamca gələcək".

Dedim: "Mübarəkdir..."

Himmətin bəyəndiyi xanım rahat yaşayışını buraxıb Kürdüstanda əziyyət çəkənlərə yardım üçün könüllü gedən universitet tələbələrindən idi...

Hacı bir neçə dəfə ona elçilik etmiş, amma mənfi cavab almışdı. Sonra niyyət edibmiş ki, 40 gün oruc tutub, təvəssül duasını oxusun və müsbət cavab alsın. Tam 40-cı gecə hacı yenidən elçilik etmiş və müsbət cavab almışdı...

Elçiliyə getdiyimiz gün bütün məsələlər danışılıb bitdikdən sonra anam dedi: "Bir şərtimiz də var. Gərək İbrahim siqaret çəkməyəcəyinə söz versin..."

Anam bunu deyən kimi İbrahim özünü topladı və gözünü anamla mənə zillədi. Xanımı bunu eşidib dedi: "Mücahid, Allah yolunda cihad edən biri siqaret çəkməməlidir. Siqaret çəkmək sizin şəninizə yaraşmaz..."

Himmət qayıdarkən yolda bizə sarı dönüb dedi: "Siz nəyə görə bu mövzunu açdınız? Deməsəydiniz olmazdı ki?"

O, soyuqdəyməsi olmasına baxmayaraq, motosiklet sürürdü. Buna görə də qaymoriti tuturdu və siqaret çəkirdi ki, başının ağrısı azalsın... Dedi: "Bilmirsiniz ki, mən qaymoritim var deyə siqaret çəkirəm? Bilmirsiniz ki, başım ağrıdığı üçün siqaret çəkirəm?"

Dedim: "Deməyimiz lazım idi. Gərək sənin barəndə hər şeyi bilsinlər".

Evə çatan kimi əlini cibinə salıb siqareti çıxardı və hamısını ayağının altına töküüb əzdi. Sonra da dedi: "Bu da siqaret. Artıq heç kim mənim əlimdə siqaret görməyəcək".

Himmət sona kimi sözünün üstündə durdu və şəhid olduğu günə qədər siqaret çəkmədi...

Nişan üzüyü

(Şəhidin xanımı)

İbrahim mənə dedi: "Mən nişan üçün platin və ya qızıl üzük istəmirəm. Əgər məsləhət bilirsinizsə, sadəcə, əqiq qaşlı üzük alın".

150 tümənlik əqiq qaşlı üzük götürdük. Atam buna etiraz edib dedi: "Bizə ayıbdır axı kürəkənimizə 150 tümənlik üzük verək. Sən bizim abırımızı apardın".

Dedim: "Nə olub məgər?"

Dedi: "Axı kim indiyə qədər kürəkəni üçün 150 tümənlik nişan üzüyü alıb? Ayıbdır, ata qurban, gülərlər adama".

İbrahim bizə zəng edərkən mövzunu ona danışdım. O da atamla söhbət etdi. Ona dedi: "Cənab Bədihi, bu üzük belə mənim üçün çoxdur. Siz dua

edin ki, mən bu üzüyün haqqını ödəyə bilim, sonrası Allahın işidir".

Sözünün üstündə də durdu. Hər zaman və hər bir şəraitdə üzük barmağında olurdu. Həmişə diqqəti üzərində idi. Əməliyyatların birində üzüyü sındı, gedib həmin üzükdən yenə aldı. Gülüb dedim: "Niyə görə israrla eyni üzüyə təkid edirsən?!... Niyə bu üzüyə qarşı belə diqqətlisən?!"

Dedi: "Nişan üzüyü həyatda bir qadının əri üzərindəki və bir kişinin xanımı üzərindəki gölgəsidir. Mən istəyirəm ki, sənin kölgən daim üzərimdə olsun. Bu üzük həmişə ən tənha olduğum vaxtlarda səni mənim yadıma salır və mənim ona ehtiyacım. Başa düşürsən, bu nə deməkdir?!"

Zifaf gecəsi

(Şəhidin anası)

1982-ci il idi. İbrahim və yoldaşı sadə bir geyimdə əqd masasına oturdular. İsfahanın cümə axundu onların əqdlərini oxudu. Mehriyyə bir "Qurani-Kərim", bir "Nəhcül-Bəlağə" və 27 түмән pul idi. Əcəb bir gecə idi...

Mən atası ilə otaqda oturmuşduq və birdən onun ağlamaq səsinin fərqiנə vardıq. Zar-zar ağlayırdı. Ürəyim dözmədi, qalxdım. Gedib gördüm ki, səccadəsini bir күncə sərib, öz Allahı ilə raz-niyaz edir. Hər nə qədər etsəm də üzüm gəlmədi deyim ki, ana qurban, iltimasi-dua...

Gecə saat 11-dən sübh saat 5-ə qədər ahu-nalə ilə bu zikrləri dediyini eşidirdim: "İlahi əl-əfv, İlahi əl-əfv..."

Səhər gəldi yeməyini yedi. Sonra isə yoldaşı ilə Şəhrza şəhərinin şəhidlər xiyabanına getdilər, şəhidləri ziyarət etdikdən sonra ziyarət üçün Qum şəhərinə və ordan da Pavə şəhərinə yollandılar.

Qarşıda bir əməliyyat olacaqdı və bacardığı qədər özünü ora tez çatdırmalı idi.

Bütün həyatımız imtahandır

Şəhidin xütbəsindən

Allah üçün yaşayıb, sadəcə, Allah üçün cihad edirik. Mömin olan şəxs əgər bu yolda bir anlıq ümitsizlik etsə, həmin an onun üçün küfr və şirk hesab edilir. Çünki bizim bütün vücudumuz, bütün qüdrətimiz və varlığımız Onun əlindədir. Hər zaman ümidvar olub yalnız Ona təvəkkül etməliyik. Bu səhnə hər zaman imtahan səhnəsidir. Bu həyatda 20, 30, 40, ya 50 il yaşayır, axırda da ölürük. Bu 5 günlük dünyada ömrümüzün hər anı və hər saniyəsi bir imtahandır. Qələbə, məğlubiyyət, çətinlik, asanlıq var, hər şey var. Amma hər şeydən əvvəl bir məsələ var ki, o da Allahın imtahanıdır.

Allahın əlində Səddamı yer üzündən silmək bir anlıq işdir. Lakin Allah Səddamı küfrü ilə, biz

möminləri isə imanımızla imtahan edir. Necə ki, İraq ilə müharibəmizdə imanımızdan savayı heç nə bizi düşməyə qalib etmir.

Ləvazimat cəhətindən zəif, imkan cəhətindən zəif və nə qədər şeytan və şeytan üzlülər varsa Səddamın arxasındadırlar. Bizim isə Allahdan qeyri heç kimimiz yoxdur...

Sən haqlısan

Müctəba Əsgəri – Şəhidin dostu

Hacı ilə birlikdə səngərdə oturmuşduq ki, anidən bir nəfər qışqır-bağır ilə içəri girib hər kəsin önündə hacının üstünə qışqırdı. Sözüünü kəsib dedim: "Ey ağıllı! Bu nə sözlərdir deyirsən? Düzgün danış, ordu komandiri ilə söhbət etməkdəsən. Fərz edək ki, düz deyirsən, yenə də hacı ilə bu tərzdə danışmaq doğru deyil". Mənə "Sən kimsən, otur yerinə!" – dedi və yenidən sözlərinə davam etdi.

Bir məsələ ilə bağlı etiraz edirdi və hacını günahlandırırdı ki, niyə həmin məsələyə diqqət etmir. Üstünə qışqırdığı müddətdə hacı heç bir reaksiya vermədən sakit oturub onun sözlərinə qulaq asırdı. Ən axırda kişinin sözü bitdikdən sonra ona dedi: "Siz haqlısınız. Narahat olmayın.

Emosiyalarınızı da idarə etməyi bacarın. Mən mütləq hadisəni araşdıracağam. İnşallah düzələr".

Hacının özünü necə idarə etməsi, ədəb və aramlıqla cavab verməsi hamımıza bir dərs oldu...

Hikmətli moizə

Şəhidin xanımı

Həsən Baqiri və Məcid Bəqayinin şəhadətinin 3-cü günündə moizə etmək üçün hacını dəvət etmişdilər. Tribuna arxasına keçib mikrafonu götürdü və söhbətə başladı. Qəribə bir halı vardı. Gözləri parıldayırdı və bütün vücudu ilə şəhadətdən danışdı. Əllərini elə tərpədir ki, izləyicilər onun bütün ağrı-acısını hiss edirdilər. Səsində qəribə bir hüzn vardı, dərd ahəngi kimi, amma ixlalı...

Şəhidlərdən danışan zaman, vücudu sıxıntılı, üzü qəmli idi. Sanki cisminin bütün zərrəcikləri fəryad edirdi. Möhkəm və iqlasla danışdı. belə deyirdi: "Allah üçün yaşayıb, sadəcə, Allah üçün etdiyimiz bu cihadda biz şəhid verməkdən qorxmuruq. Bundan qorxuruq ki, Allah eləməmiş, bir gün

yolumuzda sarsılma əmələ gələr və bu qanlar haqsız
yerə tökülmüş olar...

Fikri rahat olsun

Şəhidin xanımı

Bir neçə gün əvvəl yuxu görmüşdüm. Bir az narahat idim. Hacı gəldiyi zaman yuxumu ona danışıb dedim: "Əgər mümkündürsə, bir neçə gün qal, sonra get, çox narahatam. Qorxuram nəsə hadisə baş verər".

Hacı vacib bir əməliyyatın tədarükünü gördüyü üçün gülüb dedi: "Nigaran olma, ürəyin rahat olsun, başıma heç bir hadisə gəlməyəcək".

Mən hələ təqvada o həddə çatmamışdım ki, narahat olmayım...

Sonra bir məsələni mənimlə bölüşüb dedi: "Mən Məkkədə Allahdan istədim ki, əsir yox, şəhid olum..."

Bu söhbətləri danışdığımız zaman müştərək həyatımızdan cəmi 27 gün keçmişdi...

Kədər və qəm

Vəl-Fəcr əməliyyatı elə bir əməliyyat idi ki, həmin əməliyyatda iştirak edən dəstə həzrət Zəhra övladlarının məzlumiyyətini və qərəblik qəmini nümayiş etdirirdilər. Əməliyyat Fəkkədə baş tutdu.

Fəkkənin ərazisi qumlu idi. Ordu buranı keçmək üçün çox əziyyətə qatlaşmalı oldu. Bir tərəfdən də düşmən ən çətin maneələrdən istifadə etmişdi: tikanlı tellər, qorxulu tələlər və partlayıcı minalar... Bunlar hamısı ordunun keçəcəyi dərin kanallara yerləşdirilmişdi ki, döyüşçülərin qarşısını alsınlar.

Kumeyl taborunun əsgərləri düşmən tərəfə hücum etdikdən sonra kanalların birində problemlə qarşılaşdı və heç bir gediş-gəliş yolları qalmadı. Ordu komandiri də onlarla sadəcə ratsiya ilə əlaqə saxlaya bilirdi. Himmət bilirdi ki, gec-tez yoldaşları

orada şəhadətə çatacaqlar. Amma onlara təsəlli verməkdən və öz ürəyini yeyib-bitirməkdən başqa əlindən heç nə gəlmirdi. Hər iki tərəf ratsiya ilə son ana qədər bir-birinə ürək-dirək verdi...

Kumeyl taborunun əsgərləri yorğun halda, susuz dodaqlarla şəhadətə çatdılar. Himmətin üzündən qəm-kədər yağırdı. Dostlarına yardım edə bilməmişdi... Əlindən heç bir şey gəlmədiyi üçün dəli-divanəyə dönmüşdü.

Aya bax

Muhəmməd Cəvanbəxt – Şəhidin dostu

"Müslim ibn Əqil" əməliyyatının gecəsi vəziyyət çox qarışıq idi. Ordular şiddətli şəkildə əməliyyata hazırlaşmaqda idilər. Elə bu nigarənçilikdə gözüm birdən Himmətə sataşdı. Gördüm ki, aram və sakit şəkildə səmaya baxıb ağlayır. Təəccüb etdim. Dedim mütləq Allahla raz-niyaz edib dua edir ki, müharibədə qələbə çalaq. Nəhayət, maraq bais oldu ki, sorağına getdim. Ondan soruşdum: "Nə olub hacı, niyə ağlayırsan?"

Səməya işarə edib dedi: "Aya bax".

Aya baxıb dedim: "Nə, nə olub?"

Dedi: "Ay anbaan uşaqlara yoldaşlıq edir. Onlar harda düşməne görünsələr buludların arxasına gedir, sonra isə düşmənin görmədiyi yerdə, işağı

ehtiyac olarkən gəlib hər yeri işıqlandırır. Allahın lütfünün bizə necə şamil olduğunu görürsənmi? İndi başa düşürsən niyə göz yaşı tökürəm?"

Bunları dedi və getdi. Bu qeybi köməyi ratsiya ilə kömandirlərə də çatdırdı. Onlara bulud ilə aya diqqət etmələrini tapşırdı. Sonrakı dəqiqələrdə onların ağlamaq səsi ratsiyadan eşidilirdi...

Bəs nə bilmişdin?!

Səid Möhtədi – Şəhidin dostu

Əbuzər düşərgəsində bir FX rabitə xəttimiz var idi. İdarə ilə düşərgə arasında bu xətt vasitəsilə əlaqə yaradırdıq. Günlərin birində şıltaq zarafatları ilə tanınan Rza Dəstavər anidən söhbətə başladı. Dedi: "İstəyirsiniz bu telefonla kiməsə zəng edək?"

Abbas Kərimi dedi: "Mümkündür məgər?"

Rza dedi: "Əgər telefonu götürən zaman tərpətsən və bu tərpənişlərlə nömrəni yığsan mükün olar. Hər tərpəniş bir nömrədir, məsələn 8 rəqəmini yığmaq istəyirsənsə telefonu 8 dəfə tərpədirsən və beləcə, nömrəni yığırsan.

Bir nömrə ver, sənin üçün yığım". Abbas bacısıgilin ev nömrəsini verdi. Rza telefonu tərpətməyə başladı, sonra dəstəyi qulağına tutub

dedi: "Alo, alo... Səs çox zəifdir, siz mənim səsimi eşidirsiniz?"

Sonra dəstəyi Abbasa verib dedi: "Al bacınla danış, amma səs çox zəifdir, gərək ucadan danışasan".

Abbas telefonu alıb dedi: "Alo, alo..."

Sonra üzünü Rzaya tutub dedi: "Bunun ki, səsi gəlmir".

Rza dedi: "Mömin, səs zəifdir, gərək ucadan danışasan." Abbas da ucadan danışmağa başladı: "Alo, alo, səs gəlir?" Yenidən Rzaya dedi: "Bizi bekar görmüsən?"

Rza da onu yamsılayaraq, "bizi bekar görmüsən?" – deyib, ucadan gülməyə başladı. İndi gül ki, güləsən, hamımız gülürdük.

Elə bu an telefon zəng çaldı. Rza gedib telefonu götürdü və dedi: "Hacı Himmət, səni istəyirlər".

Himmət dedi: "Telefonu yerinə qoy, ay uşaq".

Rza dedi: "Hacı, öz canım üçün, düz deyirəm, deyirlər vacib işləri var".

Himmət dedi: "Elə bilirsən məni də Abbas kimi aldadacaqsan? Yox, sənin xınanın mənim yanımda rəngi yoxdur..." (Atalar sözü)

Getdim dəstəyi Rzanın əlindən aldım. Gördüm ki, düz deyir, Nəcəf müdiriyyətiyəndir. Dedim: "Hacı, Rza düz deyir".

Hacı dedi: "Siz nə fikirləşirsiniz? Yəni mən sizin sözünüüzə inanacaq qədər sadələvhəm?"

O qədər yalvardıq ki, axırda gəlib telefonu götürdü. Düz dediyimizi gördüyü zaman dedi: "Bunu daha tez deyə bilməzdiniz?"

Səngər havaya uçdu

Vəliyyullah Himmət – Şəhidin qardaşı

Hədsiz dərəcədə düşməyə yaxın idik. Hacı durbinlə İraqın Məndəli şəhərindəki hündürlüklərin ətəyini izləyib tanımağa çalışırdı.

Həmin anda düşmən bizim varlığımızdan xəbər tutdu və güllə-baran başladı. Birinci bomba bizdən 50-60 metr kənara düşdü. İkincisi 30, üçüncüsü isə daha yaxına.

Üçüncü bombadan sonra, hacı çox aramqla mənə dedi: "Qalx gedək, indi səngərimizi vuracaqlar".

Dərhal səngəri tərk etdik. Azca aralanmışdıq ki, bomba düz səngərin ortasına düşdü və səngər havaya uçdu.

Ciddiyyət

Nüsrətullah Əkbəri – Şəhidin dostu

Hacı Himmət tabor komandirlərinə çox əhəmiyyət verirdi. Amma işlərində ləngisəydilər, çox sərt olurdu.

Deyirdi: "Sizlər əməliyyatda mənim nümayəndəm və gözlərimsiniz. Yəni əgər görsəniz ki, çıxış yolu yoxdur, gərək dərhal qərar qəbul edəsiniz.

Müvəffəq olmayan "Vəl-fəcr-1" əməliyyatında aydın oldu ki, asfalt yolu keçdikdən sonra, o biri tərəfdə durmuş tabor komandiri vəziyyəti məruzə etməyib və nəticədə müvəffəqiyyət əldə olunmayıb.

Komandirə dedi: "Niyə mənə xəbər etmədin?"

Əsəb və narahatçılıqdan gözləri qızarmışdı. Qışqıraraq deyirdi: "Məgər sən mənim tabor komandirim deyildin?"

Tabor komandiri dedi: "Əlaqə kəsilmişdi, ratsiya da işləmirdi, mənim təqsirim deyildi". Hacı dedi: "Müavinlərdən kimisə göndərərdin, ya özün gəlib deyərdin. Mən də işimi bilərdim ki, başıma haranın külünü töküm".

Xeybər əməliyyatında tabor komandirlərindən birinə xəbərdarlıq edib demişdi: "İşi qətiyyətlə bitirməlisən. İstəyirəm üzümü ağ edəsən".

Bütün imkanlarını da ona verdi, amma o yenə də əməliyyatda müvəffəq ola bilmədi. Ratsiyada deyirdi: "Hacı, olmur".

Hacı Himmət də qışqırıb deyirdi: "Olmaz deyə bir şey yoxdur, olmalıdır! Oranı almamış geri qayıtdı yoxdur!"

Komandir bir gün sonra qayıtdı. Hacı ona dedi: "Niyə qayıtdın?"

Komandir dedi: "Olmayanda olmur... Nə etdimsə, alınmadı..."

Hacı Himmət onunla çox sərt danışib dedi: "Səni göndərməklə əvvəldən səhv elədim... Sənin komandirlik ləyaqətin yoxdur. Elə indicə rostu digərinə təhvil ver!"

Qorxursan mägər?!

İbrahim Səncəri – şəhidin dostu

"Vəl-fəcr-3 əməliyyatı idi. Hacı istəyirdi ön xəttə baxsın. Deyirdi ki, özü yaxından əməliyyatdan xəbərdar olmalıdır ki, vəziyyəti daha yaxşı idarə edib yönləndirə bilsin.

Ön xəttə tərəf getməkdə idik. Getdiyimiz yerdə birdən başımızın üstündə İraq təyyarəsi peyda oldu. Tutulub qaldım ki, nə edim. Əl-ayağım bir-birinə dolaşdı. Təyyarə çox qorxulu şəkildə başımızın üstündə dolanırdı. Bu anda gözümlə yolun kənarında böyük bir daşa sataşdı. Dərhal əyləci basdım ki, gedib o daşın arxasına gizlənək.

Hacı soruşdu: "Niyə durdun?"

Dedim: "Hacı, mägər təyyarəni görmürsən? İraqındır".

Dedi: "Yaxşı, olsun. Məgər qorxursan?"

Dedim: "İndicə bizi vuracaqlar, çox aşağıdan uçur".

Əvvəlki aramlığı ilə dedi: "Lə hövlə və la qüvvətə illa billah! Hərəkətə davam et!"

İtaət etməyə məcbur idim. Təyyarə güllə atmağa başladı, bir neçə güllə də maşının arxasına dəydi və maşını deşdi. Hacıya baxdım və gördüm ki, aram və fikirsiz oturub. Üzündə heç bir stress müşahidə olunmur. Mən də onun Allaha olan təvəkkülündən ruhlanaraq yoluma davam etdim.

Halal et

Şəhidin xanımı

1982-ci ildə Hacı Himmət Əhməd Mütəvasili və Sepahın bir neçə digər uşaqları ilə birlikdə cənubun Pave və Məryəvan bölgəsinə getdilər. Bir həftə sonra da mənə məktub göndərdi ki, əşyalarımı yığıb cənuba getmək üçün hazır olum. Dezful şəhərinə getdik və hacının dostlarından birinin evinin ikinci mərtəbəsində yaşamağa başladıq.

Hacı əvvəllər evə gec gəlir, bununla yanaşı səhər çox tez gedirdi. Demək olar ki, mən bütün günü evdə olurdum.

Bir dəfə 3 gün idi ki, evə gəlməmişdi. Səhər çox sakit və aram idi. Yollar, küçələr də qaranlığa qərq olmuşdu.

Gecə lampasının işığında tənha oturub kitab oxuyurdum. Birdən səs gəldi. Saata baxdım, gecə ikinin yarısı idi. Yenidən qalxıb qapını açmağa getdim. Hacı qapının arxasında idi. Özü də necə bir vəziyyətdə – üzü, başı və paltarları toz-torpaq içində...

Çox yorğun idi. Məlum idi ki, neçə gecədir yatmayıb. İçəri girdi və dedi: "Xəcalətliyəm! Halal et... 1-2 həftədir səni gətirmişəm bura, neçə gün sonra da hal-hazırkı halımla evə gəlmişəm..."

Sonra birbaşa hamama getdi. Yadımdadır ki, o gecə isti suyumuz da yox idi. Məcbur qalıb soyuq suyla yuyundu. Bütün bu uzaqlıq və çətinliyə hacıya olan eşqimdən səbir edirdim. Mənim üçün kasıbçılığın da heç bir əhəmiyyəti yox idi. Sadəcə, istəyirdim ki, onun yanında olum...

Sabah yeyərəm

Muhəmməd İbadi – Şəhidin dostu

Dokuh bölgəsinə yeni çatmışdı. Gecə saat ikinin yarısı idi. Toplantımız vardı. Yanında olan dostu dedi: "Hacı hələ şam etməyib. Toplantı başlamamışdan əvvəl əgər bir şeylər varsa, gətirin hacı yesin. Getdim və 2 boşqab paxla-plovla iki ədəd balıq gətirib hacı ilə dostunun önünə qoydum.

Hacı söhbət əsnasında yeməyə başladı. İlk tikəni azğına qoymaq istəyəndə soruşdu: "Bəsiclərin şam yeməyi nə idi?"

Dedim: "Elə bu yeməkdən".

Dedi: "Mənim üçün gətirdiyin bu yeməkdən?"

Dedim: "Bəli, sənin üçün gətirdiyim bu yeməkdən".

Dedi: "Yanında balıq da var idi?"

Dedim: "Sabah günorta üçün balıq verəcəyik".

Bunu deyən kimi, tikəni yerə qoyub dedi: "Mənə də balıq sabah verərsiniz".

Dedim: "Hacıcan! Allaha and olsun ki, sabah hamıya balıq verəcəyik".

Dedi: "Allaha and olsun ki, mən də sabah günorta balıqdan yeyəcəyəm". Hər nə qədər israr etsəm də, faydası olmadı. O, həmin gecə, sadəcə, paxlaplovunu yedi. Onun bəsiclərə qarşı ixlası və iradəsi elə həddə idi ki, hətta az miqdar olsa belə, süfrəsinin onların süfrəsindən daha rəngli olmasına razı deyildi...

Arzuma çatdım

Şəhid Məcid Ramazan

Bəsiclərin Himmətə olan məhəbbətini vəsf etmək imkansızdır. Onu bütün vücudları ilə sevirdilər. Harada görsəydilər, ətrafına dolanıb öpüş yağışına tuturdular. Əlbəttə ki, bu əlaqə qarşılıqlı idi. Himmətin ixlası bəsiclərin ona olan məhəbbətlərini daha da artırırdı.

Bir gün qərargahda onun yanında idik. Dedilər ki, bir yaşlı kişi hacı Himmətlə görüşmək istəyir. Hər nə qədər "Hacı məşğuldur" desək də, kişi razı olmur və "Mən hacını görməyə nə qədər yerimdən tərpənməyəcəyəm, onunla vacib işim var, mütləq görməliyəm onu, sonra gec olacaq.

Ona bir şey verməliyəm. Başqa birinə də verə bilmərəm, gərək hacının öz hüzuruna gedim" – deyirdi.

Hamımız təəccüb etdik. Axı yaşlı kişinin hacı Himmətlə nə işi ola bilərdi?! Hər halda yaşına ehtiram etdiyi üçün "Hacı gəlsin" – dedi.

Yaşlı adam otağa daxil oldu. Yaşı altmışdan çox olardı. Gözü hacıya sataşan kimi ona tərəf qaçdı və bütün gücü ilə onu öpüb bağrına basaraq dedi: "Budur! Bunu vermək istəyirdim. Aylardır arzulayırdım ki, üzünü yaxından görüb, öpüm. İndi arzuma çatdım və rahatlaşdım..."

Bəsiclərin aşiqi

Höccət Nəsiri – Şəhidin dostu

Bəsiclər hacını çox sevdikləri kimi, hacı da şiddətli dərəcədə onlara aşiq idi. Onları öz övladı və qardaşı kimi çox istəyirdi. Həmişə deyirdi: "Mən bəsiclərin ayağının tozu belə ola bilmərəm. Kaş ki, mən də bəsic olaydım. Heç vaxt onlardan ayrılmayaydım. Onlar elə bir kamil şəxslərdir ki, İmam Zaman (ə) hər zaman yanlarındadır".

İslam şurası Məclisinin birinci seçkisi idi. Qardaşı məntəqəyə gəldi və hacıya dedi: "Camaat istəyir ki, gəlib seçkilərdə namizəd olasan. Getmək üçün hazırlaşmalısan". Hacı bir qədər gözlədikdən sonra dedi: "Mən bəsiclərin alınlarına sərbənd bağlayıb ön xəttə getdikləri an mənimlə xudahafizləşmələrini heç

nəyə və heç yerə dəyişməyəm. Ömrümün sonuna
kimi də onların yanında qalacağam...

Kişilik et, gəl!

Şəhidin xanımı

1984-cü ilin qışı idi. Biz qərbi İslamabadda yaşayırdıq. İbrahim Tehrandan gəldi. Çöhrəsindən yorğunluq yağırdı. Məlum idi ki, neçə gündür istirahət etməyib. Bunu qırmızı gözlərindən anladım. Bununla belə mənə iş görməyə imkan vermədi. O zaman Mustafaya hamilə idim. İstədim deyim ki, "Sən yorğunsan, otur yorğunluğun çıxsın", amma möhlət vermədi. Yerindən qalxıb süfrəni sərdi. Yeməyi çəkib Məhdinin yeməyini verdi. Nəhayət, süfrəni yığdıqdan sonra iki stəkan çay da süzüb gətirdi ki, içək. Sonra da qarşısında biri varmış kimi söhbət etməyə başladı: "Atanın çox işi var. Əgər bu gecə gəlməsən, mən məntəqədə nigaran qalacağam.

Gəl kişilik et və elə bu gecə mübarək qədəmlərini qoy".

Bilmirəm ki, hacı uşağın oğlan olacağını haradan bilirdi. Həmin gecə İmam Həsən Əsgərinin də mövlud gecəsi idi. Bir müddət keçmişdi ki, halım pisləşdi. Himmət dərhal hazırlaşdı bizi xəstəxanaya apardı və Mustafa həmin gecə dünyaya gəldi.

Evə gəldiyimiz an hacı canamazını sərib şükür namazı qıldı. Otaqdan ağlamağının səsi gəlirdi. Eşidirdim ki, Allaha xitab edərək şükür edir. Növbəti gün məntəqəyə getməli idi. Amma getməyib bizim yanımızda qaldı. Çünki mənə kömək edəcək heç kim yox idi. İbrahim uşaqlara baxır və pərvanə kimi ətrafımızda dolanırdı...

Namaz qılmağa gəldim

Şəhidin xanımı

Müslüm ibn Əqil əməliyyatı ərəfəsi idi. Bir neçə gün əvvəl hacı, hər zamankı kimi yorğun və halsız evə gəldi. Qış idi. Hacınn şiddətli qaymoriti olduğunu üçün dəhşətli dərəcəyə başı ağrıyırdı. Namaz qılmaq üçün hazırlaşdı. Ona dedim: "Hələ bir duş al, yemək ye, sonra namaz qılarsan, yorğunsan". Mənalı baxışlarla mənə baxıb dedi: "Mən bu qədər əziyyətlə özümü tez evə çatdırdım ki, namazı əvvəl vaxtında qılım, indi sən deyirsən, gedim yemək yeyim?!"

Yadımdadır, halı o qədər pis idi ki, namaza başlayandan ta bitənə kimi yanında durdum. Qorxurdum ki, birdən halı pisləşib yıxılar. Hacı

yorğun və halsız vəziyyətdə olmasına baxmayaraq,
yenə də namazını əvvəl vaxtda qılmağı tərk etmirdi.

Pulunu cibinə qoy

Şəhidin atası

Anası, yoldaşı və övladı ilə birlikdə hacını görmək üçün Əndiməşk şəhərinə getdik. Gecə gəldi, səhər tezdən də getdi. Mən də onunla birlikdə getdim. Müxtəlif yerlərə gedib baş çəkdik və sonunda anbara yetişdik. Anbarın içində təxminən 7-8 min cüt çəkmə və ayaqqabı vardı. Gözüm hacının ayaqqabısına sataşdı. Gördüm ki, rusun 30 kiloluq ayaqqabısından geyinib, altına da gil və palçıq yapışib. Onun bu ağırlıqda ayaqqabı ilə necə hərəkət etməsi mənə çox təəccüblü gəldi.

Dedim: "Hacı!"

Dedi: "Bəli".

Dedim: "Get bu ayaqqabılardan birini geyin".

Dedi: "Bunlar bəsiclərindir".

Yanımızda olan dostlarından biri güldü. Bu mənə pis təsir etdi. Amma sonra başa düşdüm ki, o nəyə gülürdü. Bir məsəl var: "Hacı ağa, gec gəlmişən və tez getmək istəyirsən?!" Onlar sən demə dəfələrlə İbrahimdən istəyiblər ki, ayaqqabısını dəyişsin, amma o bu işi görməyib. Dostlarından biri mənə dedi: "Hacı ağa, narahat olmayın. Bu anbarın hamısı hacının ixtiyarındadır. Biz burada heç kimik. İstəyirsiniz bütün ayaqqabıları verək hacıya..."

İbrahim dedi: "Bunların hamısı bəsicləridir, başqa heç kimin malı deyil. Özünüzdən heç kimə heç nə bağışlaya bilməzsiz".

Dedim: "Yaxşı, məgər sən özün bəsic deyilsən?"

Dedi: "Yox, mənə aidiyyət yoxdur".

Dedim: "Ümumiyyətlə, mən pulunu verirəm".

Əlimi cibimə saldım ki, pul çıxarım. O dedi: "Pulunu qoy cibinə, bu ayaqqabılar satılıq deyil".

Hər nə qədər israr etsəm də, faydası olmadı. Səhəri gün İbrahimin sürücüsü Hüseynə dedim: "Hüseyn ağa, mənə ayaqqabıçıya apar, İbrahimə ayaqqabı alım. Ürəyim tab gətirmir, o, 30 kiloloq ayaqqabını geyinsin..."

Əndiməşkə gedib bir cüt ayaqqabı aldım və gətirib maşına qoyduq. Onu gördüyüm zaman bölüyə getmək istəyirdi.

Dedim: "Mən də gəlirəm".

Dedi: "Gəl".

Sürücü ilə birgə bölüyə tərəf hərəkət etdik. Yolun kənarında bəsic uşaqlarından biri durmuşdu. Əl salladı, İbrahim sürücüyə dedi saxlasın. Onu maşına mindirdi və soruşdu: "Hara gedirsən?"

Bəsic dedi: "Mən imam Hüseyn (ə) ordusundanam. Ayaqqabılarım parçalanıb, gedirəm özüm üçün bir cüt ayaqqabı alım".

İbrahim əvvəl öz ayaqqabılarını çıxarıb vermək istədi. Amma gördü ki, çox köhnədir. Birdən mənim aldığı ayaqqabılara gözü sataşdı. Onları götürüb bəsicə verərək dedi: "Al, bu da ayaqqabı. Geyin gör ayağına olur?"

Mən Hüseynə baxdım, Hüseyn də mənə.

Bəsic dedi: "Pulu nə qədərdir?"

İbrahim dedi: "Pulu lazım deyil, sahibinə dua et".

Dedi: "Yox, mən bunu geyinməyəcəyəm".

İbrahim dedi: "Sənə deyirəm geyin. De ki, gözüm üstə".

Bəsic dedi: "Gözüm üstə".

Ayaqqabıları geyindi, ölçüsündə idi. Təşəkkür edib dedi: "O zaman mənə burada düşürün daha".

Onu düşürdük, xudahafizləşib getdi.

Düşəndən sonra İbrahim dedi: "Əgər bu ayaqqabılardan geyinmək istəsəm, özüm alaram, pulum var. Bu günə qədər hələ ordunun, ya bəsicin paltarını götürməmişəm. Paltarlarımı öz şəxsi maaşım olan pulumla alıram. Mənim bəsicdən paltar alıb geyinməyim düzgün deyil. Mən maaş alıram, bir

xərcim də yoxdur. Maaşın bir hissəsinə paltar alıram
və bir hissəsini də yoldaşım ilə uşağıma verirəm.

Bunlar nə düşünürlər?!

Vəliyullah Himmət – Şəhidin qardaşı

Hacı Şəhrzaya gəlmişdi. Ondan bir müddət öncə isə təhsil idarəsindən ona məktub göndərmişdilər. Amma o, məntəqədə olduğu üçün məktub hələ əlinə çatmamışdı. Münasib fürsəti görüb məktubu ona verdim. Məktubda yazılmışdı ki, əgər tez bir zamanda əvvəlki işi – müəllimliyə qayıtmasa, işindən azad olunacaq və aylıq maaşı kəsiləcək. Hacı Təhsil Nazirliyi tərəfindən Sepahda məmurluq xidmətində idi və daim cəbhə bölgəsində olduğu üçün ona belə bir məktub gəlmişdi.

Himmət məktubu oxuyub bitirdikdə mənalı şəkildə gülüb dedi: "Bunlar nə düşünürlər, bilinmir. Bilmirlər ki, biz ümumiyyətlə, cəbhəyə gedərkən hər şeyimizdən keçmişik?!"

12-13 yaşlı bəsiclər

Şəhidin xütbəsindən

Əməliyyat gecələri çox qəribə gecələrdir. Bəziləri bir güşədə əyləşib vəsiyyətnamə yazır, digərləri dua oxumaqla məşğul olur, başqa biri Allahdan şəhadət istəyir...

Bu gecələrdə çox qəribə səhnələr görülür. Çox əcaib və ağlamalı səhnələrdir. İnsan onların belə güclü etiqadı və Allaha bu qədər ixlaslarının olmasına heyrətlənir. Xüsusən də çox pak və yüksək ruhiyyədə olan əziz könüllü bəsiclər...

"Vəl-fəcr-1" əməliyyatının gecəsi idi. Bu əzizlərin bir çoxu özlərinə qəbir qazır və qəbrin içinə daxil olaraq Allahla raz-niyaz edirdilər. Sonralar biz araşdırıb bildik ki, alim və ariflərin əksəriyyəti bu cür ediblər. Həm ölümdən qorxuları olmasın, həm

də Allah etməmiş öz həvayi-nəfslərinə uymasınlar. Onlar bu işi görməklə öz qəbirləri və ölümlərini xatırlayırlar. Maraqlısı odur ki, bu könüllülərin bəzilərinin 13-14 yaşı var...

Onların ruhları çox böyükdür. Dua oxumaqları, sinə vurmaqları, "Kərbəla-Kərbəla" deməkləri, göz yaşı tökməklərində insana İslamın əvvəl vaxtlarında, Peyğəmbər zamanında cihad və şəhadətə eşqləri olan səhabələri xatırladır. Necə də şövqlə Allah yolunda vuruşurlar...

Maddiyyat, güc-qüdrət düşünmədən, vəzifə, şöhrət, pul, məqam istəmədən... Onların gözlərində yalnız Allah var idi, vəssalam...

Özündən getdi

Şəhid Əli Fərahani

Xeybər əməliyyatının 3-cü günü idi. Hacı Himmət bir iş üçün geri gəlmişdi. Fərsətdən istifadə edib zöhr namazını ona iqtida edərək qıldıq. İki namaz arasında, bir ruhani sıraya girdi. Hacı Himmət onu görən kimi xahiş edib istədi ki, öndə dayansın. O ruhani qardaş öncə qəbul etmədi. Amma hacının ısrarından sonra pişnamaz durdu.

Əsr namazından sonra dedi: "İndi ki, azca vaxtımız var, bir neçə məsələni diqqətinizə çatdırım".

O məsələni deməkdə idi ki, birdən səs gəldi. Bütün gözlər səs gələn tərəfə yönəldi. Hacı Himmət yorğunluq və yuxusuzluqdan özündən gedib yerə yığılmışdı. Qardaşları onu dərhal təcili tibbi yardıma apardılar. Doktor hacını müayinə etdikdən sonra

dedi: "Yuxusuzluq, yorğunluq, yemək yeməmək və zəif olmağı təzyiqinin düşməsinə səbəb olub. Mütləq istirahət etməlidir. Bir dənə də sistem qoşdu. Halı bir az düzələn kimi hacı yerindən qalxdı və xəstəxanada olduğunu görüb təəccüb etdi. İsrarla ayağa durmaq istəyirdi. Gedib mane olmaq istədik, amma faydası olmadı. Mən dedim: "Hacı, öz halına baxmısan? Azca istirahət et, sonra gedərsən. Bədənin də istirahətə ehtiyacı var".

Dedi: "Yox! Olmaz! Mütləq getməliyəm".

Sonra da sistemi qolundan çıxarıb getdi...

Ordu komandirinin yuxusu

Səid Möhtədi – Şəhidin dostu

Əməliyyat ərəfələrində yuxu və yemək nədi bilməzdi. Günorta 3-dən səhər 3-ə kimi iclas qurardı. Hamını bir-bir çağırır yoxlayardı. Bəzi vaxtlar gecə-gündüz yarım saatdan çox yatmazdı. Hətta bəzi vaxtlar 3-4 gün ard-ard oyaq qalardı.

"Xeybər-5" əməliyyatı günü onu axtarırdım, maşında tapdım. Dedim ki, "səninlə işim var, hacı". Dedi ki, gözləyim, əvvəl namazını qılsın. Gözlədim namazını qıldı. Sonra fənər və xəritəni gətirdim ki, vəziyyətin nə yerdə olduğunu ona izah edim. Fənəri yandırır xəritənin üstünə tutub dedim: "Karur buradan getdi, həmin bu nöqtədən, digərləri də..."

Ona tərəf baxdım və gördüm ki, başını aşağı gətirir. Dedim: "Hacı, fikrin məndədir? Dinləyirsən?"

Özünə gəlib dedi: "Hə, hə, de".

Davam etdim: "Bax, hacı, Karur buradan..."

Bu dəfə gördüm ki, başı xəritənin üstünə düşdü və yatdı. Yatdığı halda ona dedim: "Yox, hacı, hazırda sən yatmalısan. Yat, sabah izah edərəm..."

Sadəcə ağlayırdı

Nüsrətullah Kaşani – şəhidin dostu

Xeybər əməliyyatının ən ağır hissəsi ön xətti yarmaq idi. Bunu da Himmət və onun bölüyünə tapşırmışdılar. Xətti yarmaq olduqca çətin idi və birinci gecə mümkün olmadı. 6 gecə də ard-arda hücum etdilər və müvəffəq ola bilmədilər. Bütün yük Himmətin boynunda idi. Həm yuxarıdakı döyüş məsulları, həm də bölüyü onu çox sıxıntıya salmışdı.

Altıncı gecə əmr edildi ki, gərək ortadan hücum keçilsin. Bu iş qeyri-mümkün idi. Bunu Himmət özü də bilirdi. Amma əmri bölüyə bəyan etdi. Onlar dedi: "Məgər görmürsən vəziyyət necədir? Ora atəş içindədir, biz getmirik".

Hacının ürəyi dolmuşdu və ağlayırdı. Dua edirdi ki, həmin an ona bir güllə dəysin və ölsün. Deyirdi:

"Görürsən? Artıq nə yuxarıdakılar məni dinləyir, nə də aşağıdakılar".

Mən ona bir az təsəlli verdim. Yuxarıdan xəbər gəldi: "Əgər xətti yara bilmirsənsə, geri çək, İmam Hüseyn (ə) ordusu bunu edəcək".

İmam Hüseyn (ə) ordusu Şəhid Hüseyn Xərrazinin rəhbərliyi altında irəliləyib xətti yardı. Düzdür ki, onlar da günortadan əvvəl geri çəkildilər, amma hər halda, bu söz hacıya toxunurdu: "Əgər olmurdusa, necə Hüseyn Xərrazi bu işi edə bildi?!"

Hacı qəribə olmuşdu, yol gedə-gedə öz-özünə danışib ağlayırdı. Ona dedim: "Ağlama İbrahim, uşaqların yanında yaxşı deyil".

Dedi: "Yox, sən, ümumiyyətlə, heç kim bilə bilməz ki, mənim ürəyim nə çəkir".

Dedim: "Axı ağlamaqla da iş düzəlmir".

Dedi: "Hətta ağlamaq belə məni rahatlaşdırmır, amma bundan başqa əlimdən də bir şey gəlmir".

313 nəfər

Muhəmməd Rza Pərvazi – Şəhidin dostu

Hacı Himmət mənə zəng edib dedi: "Hacı ağa, lütf edib özünüzü təcili Dokkuha çatdırın, sizinlə işim var".

Mən də gecikmədən tez getdim. Hacı Himmətin yanına gedib kef-əhval tutduqdan sonra dedim: "Nə olub, hacı?"

Dedi: "Mən camaatdan bir qədərini toplayıb növbəti əməliyyata qədər onlara bir az təlim keçəcəyəm".

Dedim: "Yaxşı, salamatçılıq olsun, bəs bunun mənə nə əlaqəsi?"

Dedi: "Təlim dedikdə məqsədim hərbi təlim deyil. İstəyirəm bunlara etiqad təlimi verim. Keçən əməliyyatdan bu nəticəyə gəldim ki, kimin etiqad

baxımından ruhiyyəsi güclüdürsə, o kəs hərbi təlimləri bilən kəsdən daha yaxşı döyüşür və məqamı da daha yuxarıdır".

O mənə kiçik bir kağız verdi. Kağızda belə yazılmışdı: "Ağa İmam Zaman (ə) və o Həzrətin 313 sərdarı barəsində lütf edib lazım olan hədis və dəlilləri toplayarsınız. Vəssəlam. Hacı Himmət".

Hacı Himmət tabordakı əsgərlərin sayını da 313 nəfər etmək istəyirdi.

Sonuncu moizə

Xeybər əməliyyatının 10-cu günü Fəth qərargahı komandirlərinin əmri ilə "Qızıl ox" əməliyyatı dayandırıldı və ordu Dokuh məntəqəsinə yerləşdirildi. Himmət isə əmrləri icra etməyə məşğul olduğu üçün əməliyyat bölgəsində qaldı.

Ayın 14-ü günortadan sonra o da məntəqəni tərk edərək Dokuh düşərgəsinə gəldi. Əkbər Zəcaci onu qarşılamağa getdi və dedi: "Hacı, dadımıza yetiş. Əsgərlər yorulub, bir tərəfdən də məmuriyyət zamanları bitib deyə şəhərlərinə geri dönmək istəyir". Hacı Himmət bu xəbəri eşidəndən sonra çox pis oldu. Çünki əsgərlər şəhərlərinə qayıtsaydılar, güc itirəcədik.

O, qüvvələri Dokkuh meydanına yığdı. Məğrib və işə namazının arasındakı fasilədə atəşli bir moizə

edərək dedi: "Bizim nəyimiz varsa, şəhidlərdəndir. İnqilabımız bu əzizlərin tökülən qanının bəhrəsidir. Tarixin hansısa dövründə, hər hansı müharibədə, kimsə deməyib ki, bu əməliyyat 100 faiz qələbə çalacaq ya yox. Hətta peyğəmbər belə müharibədə demirdi ki, qələbə olacaq, ya yox. Mühüm olan bir məsələ var, o da Allah yolunda hərəkət etmək. Uca Allah uduzdurur da, qələbə də nəsib edər. Əsas məsələ ona etiqadımızdır. Biz zəiflik. Əməliyyat bizim əlimizdə deyil ki, asan ya çətin olmasına qərar verək. Bizim baxışımız maddidir, amma mübarizəmizin altında mənəviyyat yatır. Biz bu müharibəni qanımızla irəli aparacağıq!"

Bu moizə hacı Himmətin şəhadətindən əvvəlki sonuncu moizəsi idi. Qayıtmaq istəyən əsgərlər bu moizədən sonra yaşlı gözlər və əzəmətli qədəmlərlə yenidən döyüş meydanına tərəf addımladılar.

Salam olsun bu simalara

Səid Möhtədi – Şəhidin dostu

Düşərgədən əmr gəldi ki, Muhəmməd ləşgərindən iki taboru – Həbib ibn Məzahir və Malik Əştər taborlarını cənub zonasına göndərək. Əmr yerinə yetirildi, amma onların halı çox pis idi. Yemək çatmırdı, ordunun ruhiyyəsi aşağı düşmüşdü. Bir tərəfdən də yuxarıdan göstəriş gəlmişdi ki, kimsə qayıtmaq fikrinə düşməsin. Gərək sonuncu gülləyə qədər hər kəs qalıb vuruşsun.

Hacı Himmət onlara baş çəkmək qərarına gəldi. Mən də onunla birgə getdim. Bəsiclər Himmətin gəldiyini görüb çox sevindilər və onun yanına gəldilər. Hacı hal-əhval tutduqdan sonra onlara belə xitab etdi: "Əsgər qardaşlar, imanlı bəsiclər, salam olsun bu tozlu çöhrənizə. Salam olsun şərəf və

iradənizə. Burada çətinlik, yaralanmaq, əl-ayağın parçalanması, əsir düşmək, itgin düşmək və şəhid olmaq var. Bunları hər birimiz bilirik. Amma, əzizlər, bu yola hansı hədəf üçün qədəm basdığınızı unutmamalıyıq. Biz Allah yolunda cihad üçün buradayıq. Bu ikisindən birini seçməliyik: "Ya təslim və zillət bayrağını əlimizə alaraq İmamın sözünün yerə düşməsinə bais olmalıyıq, ya da son nəfəsimizə kimi mərdliklə döyüşüb şəhid olmalı və bu çətin imtahandan izzətlə çıxmalıyıq. İndi əziz bəsiclər mənə nə edəcəyimizi deyin. Təslim olaq, yoxsa son nəfəsimizə kimi döyüşək?"

Allah şahiddir ki, Himmətin sözü bu nöqtəyə çatanda bəsiclər ağlayaraq fəryad edib "Döyüşəcəyik, öləcəyik, təslimiyyəti qəbul etməyəcəyik" deyirdilər. Sonra hamısı hacıya tərəf qaçaraq onu qucaqladılar.

Hacı gəlmədi

Səid Möhtədi – şəhidin dostu

Xeybər əməliyyatında Hacı səngərdə idi və ön xətt ilə arasında bir kilometrdən çox məsafə yox idi. Yeri kombaynla qazıb üzərinə tikanlar tökmüş, adını da səngər qoymuşdular. Biz də ön xətdə idik və hacıyla əlaqə saxlayırdıq.

Vəziyyət bu cür davam edirdi ki, birdən hacı mənə zəng edib dedi: "Bu gecə İmam Hüseyn (ə) ləşgəri bura gəlməlidir, onlar üçün bələdçilik edə bilərsənmi?"

Dedim: "Mütləq".

Dedi: "Onda qürub vaxtı gəl səngərə. Gərək sən özünə də yol izah edilsin, həm də səninlə bir az işim var".

Dedim: "Yaxşı, gözüm üstə. İndi hara gedirsən?"

Dedi: "İndi Abbasın yanına gedirəm. Deyəsən, nəşə problemi var, bəlkə köməyim dəydi".

Xeybər əməliyyatında mən və hacı idarənin ətrafında idik. Abbas və Kərimi də şərq tərəfdə idilər. Hacı mənimlə söhbət etdikdən sonra Qasim Süleymaninin arxasınca getdi. Qasim Süleymaninin müavini olan Həmid Mirəfzəlini də götürüb motosiklet ilə şərq tərəfə yollandı.

Gecə olmuşdu, amma hacı hələ də gəlməmişdi. Öz-özümə dedim: "Mənə gecə "Səngərə gəl" demişdi. Mütləq gəlib görüb yoxam, gedib. Qasim Süleymaninin yanına getdim. Hacıyı soruşdum. Dedi ki, ora getməyib.

Bir motosiklet götürüb şərq tərəfə getdim. Abbas Kərimi və digər uşaqların yanına çatıb dedim: "Hacı bura gəlməyib?"

Abbas Kərimi dedi: "Yox".

Dedim: "Sizə kömək etmək üçün yanınıza gəlirdi".

Dedi: "Böyük bir problem yox idi, kiçik atışma oldu, vəssəlam".

Dedim: "Abbas, deyəsən, hacıya nəşə olub".

Dedi: "Necə belə bir şey düşünə bilirsən?"

Dedim: "Hacı harasa getmək istəsə, mənə mütləq xəbər edərdi".

Başsız bədən

Möhsün Pərviz – şəhidin dostu

Hacı mənə görməli olduğum bir iş tapşırırmışdı. Əmri icra etdikdən sonra Rza Pənahəndi ilə öz bölüyümüzə getdik. Qayıdan zaman küçədə 2 şəhid cənazəsi gördük. Onlardan birinin başı yox idi və yolun ortasında qalmışdılar. Pənahəndiyə dedim: "Gəl bunları yoldan kənara çəkək ki, üstlərindən maşın keçməsin".

Başsız şəhidin üzərində mavi forma var idi. Onları yolun kənarına çəkib bölüyə döndük.

Himməti axtarırdım ki, gördüyüm işi təhvil verim. Səngərdə yox idi. Uşaqlardan biri gəlib dedi: "Hacını görməmisən?"

Dedim: "Mən də onu axtarıram, amma yoxdur".

Dedi: "Öz aramızda qalsın, deyəsən, hacı şəhid olub..."

Sanki məni elektrik vurdu. Birdən-birə yolda olan şəhid yadıma düşdü. Həm üst forması Hacının formasına oxşayırdı, həm də əsgər şalvarı. Rza Pənahəndiyə dedim: "Rza, gəl gedək! Olmaya yolun ortasında gördüyümüz o şəhid hacıdır".

Motosikletə minib həmin yerə getdik. Amma o şəhidlərdən daha əsər-ələmət yox idi. Onları aparmışdılar. Bölüyə qayıtdıq. Donub qalmışdıq ki, nə edək. Heç kim də yox idi ki, ondan nəyisə xəbər alağ, ya da işi araşdıraq. Bir gün heç nə etmədən orda qaldıq. İkinci gün xəbər verdilər ki, hacı şəhid olub. Amma cənazəsini tapa bilmirlər. Mən və hacı İbadiyə hacının cənazəsini tapmaq vəzifəsini tapşırdılar. Əhvazın şəhidlər xiyabanına gedib axtarmağa başladıq. Mənim yadımda iki nişan qalmışdı: "Biri hacının qəhvə rəngdə olan al köynəyi, digəri də qələm fənəri idi ki, həmişə köynəyinin cibindən asırdı. Axtarış zamanı gəlib həmin yolda gördüyümüz başsız şəhidə çatdıq. Tez köynəyinin düymələrini açdım. Həm altdan geyindiği köynək qəhvəyi rəngdə idi, həm də qələm fənəri köynəyindən asılı idi.

Necə şəhid oldu

Məhdi-Şəfəzənd – Şəhidin atası

Motosikletimizə minib yola düşdük. Hacı Himmət və Mirəfzəli öndə, mən də onların arxalarınca gedirdim. 2-3 metr fasiləmiz var idi. Hacı Himmət istədiyi yer yolun aşağısında idi. Ora getmək üçün torpaq yoldan keçməyə məcbur idik. Bu iş motosikletin sürətinin azalmasına səbəb oldu. İraqlılar da həmin torpaq yolun mərkəzini açıq-aydın görürdülər. Yolun mərkəzinə tank yerləşdirmişdilər ki, maşın, ya motosiklet keçsə, həmin dəqiqə vursunlar. Hacı Himmət motosikleti torpaq yola çəkdi. Mən də arxalarınca gələ-gələ dedim: "Hacı, burada qaza bas".

Hacı qaza basdı və elə həmin an partlayış səsi gəldi. Mənimlə həacı Himmətin motosikletinin

arasında qatı duman yarandı. Partlayış nəticəsində mən bir küncə düşüb qalmışdım və bir neçə an şokda qaldım.

Tüstü, toz-torpaq çəkildikdən sonra gördüm ki, motosiklet yolun sol tərəfinə düşüb və 2 cənazə də yerdə qalıb. Sonra yadıma düşdü ki, hacı Himmətlə Mirəfzəlinin motosikletləri məndən öndə gedirdi. Cənazələrə tərəf getdim. Birincisi üzü üstə düşmüşdü. Döndərdim, bütün bədəni salamat idi, sol əli ilə başı yox idi. Partlayış başını tamam aparmışdı. Ümumiyyətlə, tanınmaz halda idi. İkincisinə tərəf getdim, inana bilmirdim, Mirəfzəli idi. Soyuq tər alnımı basdı...

Ləyaqətli övlad

Şəhidin atası

İbrahim deyirdi: "Mən Məkkədə Allahdan istədim ki, nə yaralı olum, nə də əsir düşüm. Allahdan sadəcə şəhadət istədim".

Anası dözməyib deyirdi: "Ana qurban, axı bu nə sözlərdir deyirsən? Niyə bizə əziyyət edirsən?"

Deyirdi: "Yox, anacan, ölüm haqdır və sonunda hər birimiz bu dünyadan getməliyik".

Bu sözü mənim yadımda qalmışdı. Bir gün qardaşı Vəliyullah gəlib dedi: "Günorta xəbərlərə qulaq asdınız?"

Dedim: "Yox, nəyə olub?"

Dedi: "İbrahimdən nəyə bir xəbər filan var?"

Dedim: "Yox, niyə ki?"

Dedi: "Deyirlər İbrahim yaralanıb".

Yaralanıb deyən kimi bildim ki, şəhid olub. O gün dediyi həmin söz həmişə yadımda idi. Bilirdim ki, Allah onun ixlasına xatir duasını qəbul edəcək. Evə gəlib xəbər verdim. Anası ağlar halda dedi: "Yadına gəlirmi bu uşağı 3 aylığında kim bizə verdi? Bir ucaboy xanım həzrət Zəhra (s.ə). Bu uşaq İmam Hüseynin (ə) hədiyyəsi idi. Həmin gün bizə o uşağı verən kəs, bu gün də 29 yaşında onu bizdən aldı".

Sonra da dedik: "İnna lillah və inna iləyhi raciun". (Biz Allahdanıq və Ona sarı qayıdacağıq.)

"Allah bizə elə bir ləyaqətli övlad bəxş etdi ki, həmişə bizim baş ucalığımız oldu. Biz həmişə bu nemət üçün Ona xəcalətli və şükür edən olacağıq".

Vəsiyyətnamə

Birinci hissə

Mehriban və rəhimli Allahın adı ilə...

Nəyimiz varsa şəhidlərdəndir və inqilabımız şəhidlərin qanının bəhrəsidir. 1981-ci il gecə saat 10:00-da bir neçə kəlmə vəsiyyətnamə yazıram.

Hər gecə yerdən bir ulduz çəkib aparırlar. Yenə də bu qəmgin səma ulduzlara qərq olub.

Anacaq, səni çox sevdiyimi bilirsən. Bilirsən ki, övladın şəhadətə və şəhidlərə necə aşıqdır.

Ana, cahil hökumətlər insanları həmişə fitnəyə çəkib və toplumlar bu cəhalət içində əsir olublar. Bəlkə də əsrlər keçməlidir ki, sülaləsi pak olan biri gəlsin və bu azğın cəmiyyətlər üzərində rəhbərliyi ələ alsın. Həmçinin insanları İlahi qanunlara doğru aparıb, idarə etsin...

İmami-Rahil bu fitnəli yolları dəyişənlərin, imamət, cəsarət və şəhadət yolunun davamçılarının sülaləsindəndir.

Anacan, mən imamın bir göstərişi ilə ölümə hazıram. Onun İslamın fəthi üçün ilhamverici sözü mənim sinəmdə və vücudumda yer alıb. Əgər şəhidlik ıftixarı qismətim olsa, imamdan istəyin ki, mənim üçün dua etsin. Bəlkə Allah əzəmətli dərgahında mən üzükaranı şəhid qismində qəbul edə...

Anacan, mən laqeyd insanlara nifrət edirdim və edirəm də. Təəssüf ki, cavanların çoxu dindən xəbərsizdir və nə üçün yaşadıklarını, hədəflərinin nə olduğunu ümumiyyətlə, bilmir. Belələri çoxdur. Kaş ki, özlərinə gələydilər.

Mənim tərəfimdən cavanlara deyin ki, şəhidlərin gözü və axan qanları sizə dikilib. Ayağa qalxın, özünü və İslamı irəli aparın. Bizim İslam inqilabından heç yerdə tapılmır, nə şərqdə nə də qərbdə...

O İslam ki; O İslam ki...

Vay! Kaş aldadıldıklarından xəbərsiz olan bu millətlər özlərinə gələ və təkəbbürlü hakimlərinin burunlarını yerə sürtəydilər.

Anacan, bizim cəmiyyət təzə inqilab edib. İllər keçməlidir ki, beyinlərdəki bütün qeyri-əxlaqi sifətlərin kökü kəsilsin. Amma bizim bəzi "müasirlər" bu inqilaba çoxlu zərbələr vurdular. Nə

inqilabı tanıdılar, nə də onun üçün hansısa zəhmət çəkдилər. Hər tərəfdən bu yenicə dirçələn azadlığa zərbə vurdular. Amma Allah qüdrətlidir. Əgər hidayət olmasalar, cəzalanacaqlar!

Ata və anam mən yaşamağı sevirəm. Amma özümü unudub itirəcək qədər həyata bağlılığım yoxdur. Əli kimi yaşayıb, Əli kimi də şəhid olmaq, Hüseyn kimi yaşayıb və Hüseyn kimi də şəhid olmaq istəyirəm. Bir möminin ən böyük arzusu həva-həvəsinə qalib gəlməkdir. Mən də bu arzu ilə yaşayıram. İslam nəzəriyyəsində şəhidlik, zülm və sitəmə, şirk və küfrə ən böyük zərbəni vurub və vuracaq. İslam tarixi bunu təsdiq edir.

Ata, biz sabah İslam dininin qanunlarını bilməyən kəslərlə döyüşməyə gedirik. Onlar bizimlə niyə və nə üçün döyüşdüklerini belə bilmirlər. Biz demokratlarla, yaxud həqiqətdə Səddam rejiminin əlində alətə çevrilmiş Bağdad, İraqa döyüşürük.

Gör biz nə hala düşmüşük və müstəmləkəçilik cəmiyyətləri nə qədər fitnələrə çəkib... Amma çarə yoxdur. Bunlar İslam inqilabının hədəfinə çatmaq üçün keçməli olduğumuz yollardır. Gərək bu yollar keçilsin ki, kamil yola qədəm qoyaq.

Anacan, Allaha and olsun, əgər ağlasan, səndən əsla razı olmayacağam. Həzrət Zeynəb kimi yaşa və bizi də Allaha tapşır. İlahi! Sənin yolunda şəhadətə müvəffəq elə bizi...

İslam mübarizə və cihad dinidir və bu yolda imana, əziyyətə, səbir və dözümlülüyə ehtiyac var.

Bacım, qardaşım və həmçinin atam! Məni bağışlayın! Sizdən istəyirəm ki, yolumu davam etdirəsiniz.

Vəssalam.

Mühəmməd İbrahim Himmət.

Saat 12:15, Sepahın təhqiqat otağının salonu.

Vəsiyyətnamə

İkinci hissə

Mehriban və rəhimli Allahın adı ilə...

Arzusu, vüsalı hər zaman beynimdə olan, heç vaxt vücudumdan ayrı olmayan o ad. Salam olsun şəhidlər sərvəri, bəşəriyyətə nümunə olan İmam Hüseynə (ə).

Dəyərli anam və mehriban yoldaşım, əziz atam və qardaşlarım. Allahın salamu sizə olsun. Heç vaxt Allah yolundakı hərəkətlərimə mane olmadınız. Siz nə qədər səbirlisiniz. Özünüz bilirsiniz ki, mən şəhidlərə nə qədər eşq bəsləmişəm. Necə ki, göyərçinlər hər zaman səmaya meyil edirlər...

Nümunəvi və səbirlilərin etiqladları var ki, canlarını verib əbədi həyatı və Allaha yaxınlıq mükafatını alacaqlar. Necə ki, Quran deyir: "Allah,

Onun yolunda vuruşub öldürülən möminlərin canlarını Cənnət müqabilində satın almışdır"...

Mən də öz canımı əsirgəməyəcəyəm. Özümü qəfəsdə məhbus görürəm. İstəyirəm ki, bu qəfəsdən çıxım. Tikanlı simlər mənə mane olur. Mən bu dünyada məni Allahdan uzaq salan hər şeyə – hiyləgər dünya və maddiyyata nifrət edirəm.

Müharibədə şəhid olan qardaşların şəhadətlərindən əvvəl çöhrələrində qərribə bir nur olurdu. Həmin nurdan məlum olurdu və ətrafdakı hər kəs bilirdi ki, onun şəhidlik növbəsi çatıb.

Əzizlərim, bu ikinci dəfədir ki, vəsiyyətnamə yazıram. Amma şəhidliyə ləyaqətim yoxdur və məlumdur ki, hələ də ixlaslı deyiləm. Demək ki, bir müddət də bu əsarətdə qalacağam. İnqilab başlayan zamandan bu yoldayam. İnqilabdan sonra Sepahi mübarizə üçün özümə ən yaxşı pənahgah bilmişəm. Əvvəl Şəhrzadəkı zidd-inqilab və xainlərlə mübarizə, sonra Xuzistan və Xürrəmsəhr, daha sonra Sistan və Vilucistan və nəhayət, Kürdüstan... Artıq 2 ildir ki, Kürdüstandayam. Sanki müharibənin xəmiri mənimlə bir yoğrulub.

Allaha bu günahkara lütf edərək öz yolunda mübarizə aparmağı nəsib etdi. İndi isə vüsəl dünyasına və Məşuqa qovuşmağa gedirəm. Ey əzizlərim, mənə diqqət edin:

1. Əgər Allah mənə övlad qismət etsə, ürəyim istəyir ki, Əli (ə) kimi böyüdəsiniz. Yoldaşım

səbirlidir və həzrət Zeynəbə (ə) eşqi sonsuzdur. O övladını düzgün tərbiyə etməkdən zövq alacaq. Çünki yoldaşım bu adları xoşlayır.

2. İmam, şəfa məzhəri, paklıq, ixlas və mərifət dəryasıdır. Onun buyurduqlarını hərfiyyən yerinə yetirin ki, Allah da sizdən razı qalsın. Çünki o Vəliyyi, fəqihdir və Allah yanında yüksək məqamı vardı.

3. Nə qədər pulum varsa, əvvəl Tehrandə Sepah ilə əlaqə yaradın və Məkkə ziyarətinə qalan borcunu verin, qalanını isə yoldaşım necə istəyir, elə də xərcləsin.

4. Bu millət Qurandakı möcüzələrindəndir. Mənim millətə tapşırığım həmişə şəhidlərin yolunu getmələridir. Allahın dərgahına dönün və bu inqilaba Həzrət Mehдинin (ə.f.) inqilabına birləşdirin. Bu təlaşla iş görmək, Allahın mömin bəndələrinin sifətlərindəndir.

5. Anam, yoldaşım və bütün qohumlarım! Mənə görə dözümsüzlük etməyinizə razı deyiləm. Mənə Allaha tapşırın. Səbirli və şücaətli olun.

Həqir hacı Himmət, 1983.

Mündəricat

Şəhid anası.....	3
Bir yerdə qərar tutmurdu.....	7
Əsgərlik, mətbəx və zabıt.....	9
Atanızı yandırırıq.....	11
İnqilab qələbə çaldı.....	13
Sona qədər varıq.....	15
Sonradan məlum olacaq.....	17
Tapdım onu.....	19
Nişan üzüyü.....	22
Zifaf gecəsi.....	24
Bütün həyatımız imtahandır.....	26
Sən haqlısan.....	28
Hikmətli moizə.....	30
Fikri rahat olsun.....	32
Kədər və qəm.....	34
Aya bax.....	36
Bəs nə bilmişdin?!.....	38
Səngər havaya uçdu.....	41
Ciddiyyət.....	42
Qorxursan məgər?!.....	44
Halal et.....	46
Sabah yeyərəm.....	48
Arzuma çatdım.....	50
Bəsiclərin aşığı.....	52
Kişilik et, gəl!.....	54
Namaz qılmağa gəldim.....	56
Pulunu cibinə qoy.....	58
Bunlar nə düşünürlər?!.....	62
12-13 yaşlı bəsiclər.....	63
Özündən getdi.....	65

Ordu komandirinin yuxusu.....	67
Sadəcə ağlayırdı.....	69
313 nəfər.....	71
Sonuncu moizə.....	73
Salam olsun bu simalara.....	75
Hacı gəlmədi	77
Başsız bədən	79
Necə şəhid oldu	81
Ləyaqətli övlad	83
Vəsiyyətnamə.....	85
Vəsiyyətnamə.....	89